

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobkyň: a) S. T.
 b) nezletilá O. T.

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
 Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. prosince 2018, č. j. OAM-1042/ZA-ZA12-K07 -2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobkyním udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadla žalobkyně a) jménem svým a svého nezletilého dítěte – žalobkyně b) (dále také jen „žalobkyně“) v celém rozsahu včas podanou žalobou.

Namítala, že správní orgán v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), § 3 správního řádu v souvislosti s ustanovením § 2 odst. 4 správního řádu a ustanovení § 50 odst. 2, 3 a 4 téhož zákona. Dále měl porušit ustanovení § 52 a § 68 odst. 3 správního řádu, ustanovení § 12, § 14 a 14a zákona o azylu, a ustanovení článku 2, 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobkyně má za to, že žalovaný rovněž nerozhodoval v souladu se zásadou non refoulement a jednal v rozporu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte.

3. Žalobkyně uvedla, že je v zemi původu pronásledována svým bývalým přítelem, který je zároveň otcem její dcery [žalobkyně b)]. Jako příklad uvedla domácí násilí a výhrůžky. Bývalý přítel jí měl například vyhrožovat, že jí bude zabita nebo že unese jejich dceru. Žalobkyně již v rámci řízení před žalovaným sdělila, že se obrátila na policejní orgány, přičemž ani po jejich zásahu problémy nebyly vyřešeny. Žalobkyně následně uvedla, že trpí vážnými zdravotními problémy, se kterými si v zemi původu nedokáže poradit. Má za to, že z obou těchto důvodů jí má být poskytnuta mezinárodní ochrana. Žalovaný však nezjistil dostatečně skutkový stav věci (včetně zpráv o zemi původu žalobkyně), své závěry odůvodnil zcela nedostatečně a zcela nesprávně tak posoudil existenci a závažnost důvodů pro udělení mezinárodní ochrany. Z výše uvedeného důvodu shledává žalobkyně napadené rozhodnutí za nezákonné a nepřezkoumatelné.
4. Žalobkyně alternativně namítá, že z výše uvedených důvodů jí a žalobkyni b) hrozí při návratu do vlasti vážná újma dle ustanovení § 14a zákona o azylu, zejména proto, že jejich vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalobkyně uvedla, že návrat do vlasti by pro ni a žalobkyni b) znamenal ohrožení na životě a na osobní svobodě, a to ze strany jejího bývalého přítele. Ten, jak již bylo uvedeno výše, má žalobkyni opakovaně, systematicky a dlouhodobě obtěžovat (tzv. stalkovat). Zdravotní péči v zemi původu považuje za neuspokojivou, s těmito závěry spojuje žalobkyně i údajné porušení čl. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
5. S ohledem na výše uvedené žalobkyně navrhla, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žalobních námitek, odkázal na obsah správního spisu a na vlastní rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že zjistil skutečný stav věci, podrobně se zabýval všemi okolnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedly a shromáždil adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi jejich původu. Žalovaný se dle svého názoru zabýval výpověďmi žalobkyně a) podrobně. Konstatoval, že kdykoli se v minulosti obrátila na místní policejní orgány s žádostí o pomoc, byla jí pomoc poskytnuta. V této souvislosti také odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu, č. j. 4 Azs 38/2003 – 23 či rozsudek stejného soudu ze dne 10. 6. 2008, č. j. 8 Azs 23/2008-75. Žalovaný uzavřel, že se dostatečně zabýval i zdravotním stavem žalobkyně a), přičemž odkázal na strany 11 - 12 a 14 - 15 napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že její zdravotní obtíže nejsou závažného charakteru, jelikož ta trpí bolestmi pravého ramene, psychickými problémy, problémy v oblasti bederní páteře a bolestmi dolních končetin při chůzi. Žalobkyně a) mohla využít adekvátní zdravotní pomoci v místě původu.

7. Žalovaný má za to, že vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci a svým postupem ani rozhodnutím žalobkyni a) a její dceru na jejich právech nezkrátil, když na základě provedeného řízení neshledal jejich žádosti důvodnými, a to ani podle ustanovení, dle nichž lze udělit doplňkovou ochranu. Závěrem navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobkyň

8. Na vyjádření žalovaného reagovaly žalobkyně replikou ze dne 28. 2. 2019.
9. Žalobkyně nesouhlasí s obsahem vyjádření žalovaného, a to zejména v části, která se zabývá dostupnou ochranou před pronásledováním v místě původu žalobkyň. Ty mají za to, že vůči pronásledování z důvodu domácího násilí není žádná ochrana. Dostupná není ani adekvátní lékařská péče, kterou žalobkyně a) dle jejího názoru potřebuje. Ta se zároveň neztotožňuje se závěry žalovaného, že její zdravotní potíže nejsou závažného charakteru.
10. Následně žalobkyně upozornila na závěry žalovaného, který pronásledování žalobkyň a) ze strany jejího bývalého partnera neshledal za azylově relevantní důvod, ani jako skutečnost, která by vedla k možnému udělení tzv. doplňkové ochrany ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný má za to, že žalobkyně má v Arménské republice (dále jen „Arménii“) možnost využít vnitřní ochrany a své problémy může řešit s příslušnými státními orgány. Žalobkyně s těmito závěry nesouhlasí a odkázala v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2008, sp. zn. 9 Azs 49/2008. V něm tento soud vyslovil názor, že na základě příslušnosti k určité sociální skupině a na podkladě dalších skutečností, je možné považovat domácí násilí za azylově relevantní důvod. Obdobně pak závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 6. 2007, č. j. 9 Azs 49/2007 – 68. Žalobkyně a) shledává, že existuje kauzální nexus mezi pronásledováním a příslušností k určité sociální skupině. Tyto závěry podpořila odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 4 Azs 31/2009 – 93, v němž se výslovně uvádí, že: *„pokud by žadatel uváděl, že je vystaven domácímu násilí a že proti tomuto jednání není možné získat ochranu u státu původu, pak jestliže by toto jeho tvrzení správní orgán na základě věrohodných důkazů nevyvrátil, musel by je považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany.“* Žalobkyně a) je toho názoru, že žalovaný nevycházel při posuzování pronásledování z požadavků článku 4 odst. 3 tzv. kvalifikační směrnice. Neshledala přitom, že má k účinné ochraně v zemi původu přístup. Má za to, že existují situace, kdy nelze trvat na tom, aby se žadatel o udělení mezinárodní ochrany nejprve obrátil na ochranu v zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu, sp. zn. 6 Azs 74/2009 – 51 a další). Pokud měl žalovaný nějaké pochybnosti o tom, zda měly žalobkyně možnost obrátit se na ochranu poskytnutou orgány v zemi původu, měl tímto směrem zaměřit dokazování nebo je vyzvat k doplnění své výpovědi. Žalobkyně své závěry o nedostupnosti adekvátní ochrany v zemi původu doplnily zprávou Human Rights Watch z ledna 2018 a zprávou amerického ministerstva vnitra (USDOS – US Department of State: Country report on Human Rights Practices 2017 – Armenia, 20 April 2018. Žalobkyně dále upozornily na to, že i když Arménie podepsala Istanbulskou úmluvu, parlament ji neratifikoval. Žalobkyně a) uzavřela, že pokud jí byla policistou poskytnuta pomoc v roce 2010, nelze z toho bez dalšího vyvozovat, že pro ni bude dostupná v roce 2019.

11. Pokud jde o otázku zdravotní péče žalobkyně a), ta podotkla, že žalovaný měl uplatnit pravidlo: „*v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu, č.j. 4 Azs 103/2007 a rozsudku téhož soudu ze dne 24. 2. 2004, č. j. 6 Azs 50/2003 - 89). Žalobkyně a) má za to, že jednoznačně prokázala, jakými zdravotními problémy trpí a uvedla, že v zemi původu pro ni není lékařská péče dostupná, a to zejména po finanční stránce. Žalovaný měl prokázat, že v Arménii pro ni léčba dostupná je. Žalovaný své závěry podpořil toliko odkazem na materiály založené ve správním spisu a svou argumentaci pak shodně opakuje nejen jako důvod pro neudělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, ale i v souvislosti s udělením humanitárního azylu ve smyslu ustanovení § 14 zákona o azylu. Tyto závěry žalovaného shledává žalobkyně a) nepřezkoumatelnými. Poté odkázala na závěry nadepsaného soudu v rozsudku ze dne 10. 12. 2018, č. j. 32 Az 28/2017-59, kde bylo uvedeno mimo jiné, že: „*Navracející stát musí konkrétně: 1. ověřit, zda zdravotní péče dostupná v zemi původu cizince je dostatečná a vhodná ve vztahu k cizincovu onemocnění a zda brání tomu, aby byl vystaven zacházení rozporným s čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, 2. zvážit, do jaké míry bude mít cizinec k takové péči skutečně přístup, a zvážit náklady na zdravotní péči, jakož existenci sociálních a rodinných vztahů cizince, popř. též vzdálenost, kterou by cizinec musel pro získání zdravotní péče překonat.*“ Těmto požadavkům ale žalovaný nedostál.
12. V závěru repliky bylo opětovně poukázáno na fakt, že žalovaný neměl při rozhodování o udělení mezinárodní ochrany brát v potaz propojenost čl. 3 Úmluvy o právech dítěte a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, tedy nevěnoval se úvahám nad nejlepším zájmem dítěte. Ten je totiž nutné zkoumat i tehdy, pokud zákon tuto povinnost přímo nestanovuje (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46). Žalobkyně mají za to, že: „*nesoulad případného zamítavého rozhodnutí s nejlepším zájmem dítěte je důvodem pro udělení doplňkové ochrany dle ust. 14a odst. 1 písm. d) zákona o azylu a může být i důvodem pro udělení humanitárního azylu.*“ Žalobkyně a) k tomuto doplnila, že je to právě její limitující zdravotní stav, který má na žalobkyni b) negativní dopad. V případě do vlasti by nebyla žalobkyně a) schopna zajistit dostatečné materiální zázemí.
13. Z výše uvedených důvodů setrvaly žalobkyně na důvodnosti své žaloby.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když žalovaný s tímto postupem soudu výslovně souhlasil a žalobkyně na výzvu krajského soudu obsahující řádné poučení [žalobkyni a), která je rovněž zákonnou zástupkyní žalobkyně b), doručeno dne 20. 2. 2019] nevyjádřily nesouhlas s takovým postupem.
15. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
16. Žalobkyně a) podala dne 14. 12. 2017 jménem svým a zároveň jménem žalobkyně b) žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice.
17. V průběhu pohovoru k podané žádosti uvedla žalobkyně a) dne 19. 12. 2017 následující. Ona, i její nezletilá dcera [žalobkyně b)] jsou arménské národnosti, arménské státní

příslušnosti a jsou křesťanského vyznání. Žalobkyně a) nebyla nikdy členskou žádné politické strany ani hnutí, nikdy se v tomto směru neangažovala a politika ji nezajímá. Není vdaná, s partnerem se nikdy nevzali, ale mají spolu dceru. Partner své otcovství neuznává, ale přeje si, aby dcera byla u něho. Žalobkyně a) uvedla, že jí chce dceru unést a tím působit bolest. To je také hlavní důvod, proč z vlasti utekla. Bývalý partner je dle jejích slov opilec, který se zadlužil. Aktuálně je to bezdomovec, který všechny své věřitele poslal pro peníze za žalobkyni a). Byt, který vlastnila, posloužil na částečné umoření dluhů. Ze zbytku peněz si pak koupila menší byt, a to ten, který uvedla jako poslední oficiální místo trvalého bydliště - ve městě Jerevan. Fakticky se zde nezdržovaly, jelikož měly obavy právě z bývalého přítele žalobkyně a). Obě žalobkyně byly naposledy v Arménii dne 5. 11. 2016. Žalobkyně a) následně prodala i menší byt, aby získala peníze na vycestování ze země. Žalobkyně nejprve letěly do Varšavy, odtud letecky do Prahy a z ní do Spolkové republiky Německo (dále také „SRN“), kde požádaly o azyl. Žalobkyně a) uvedla, že cílovou destinací byla SRN právě kvůli tomu, že se zde chtěla nechat na radu arménského lékaře operovat. Žalobkyně b) je zdravotně zcela v pořádku, problémy se zdravím má toliko žalobkyně a). Trápí ji bolest kloubů a problémy má i se srdcem a s nervy.

18. Žalobkyně a) následně konstatovala, že její jediný důvod, pro který žádá o udělení mezinárodní ochrany je právě obava před jejím bývalým přítelem. Doplnila přitom, že pro ni bylo také náročné najít si zaměstnání a také se chtěla nechat v SRN operovat.
19. K problémům s bývalým partnerem dále sdělila, že ty nijak v Arménii neřešila, neměla dle jejího názoru jiné řešení, než před ním utéci. Bývalý přítel má velkou rodinu, která jí také působila potíže.
20. K otázce svého zdravotního stavu žalobkyně a) uvedla, že v SRN byla na operaci ruky. Operace byla dle jejího názoru nutná, jelikož si ruku zranila při pádu na kolečkových bruslích. Do SRN by se velice ráda vrátila. Dodala, že na adekvátní léčbu v Arménii neměla dostatečné finanční prostředky. U lékaře byla ve vlasti již velmi dávno – ve věku 16 let. V té době jí lékař poradil, aby se jela léčit do SRN. Když jí bylo 25 let, navštívila opět lékaře a opět dostala radu, aby se jela léčit do SRN. Bolí ji od narození klouby a dále shledala, že nemá moc sílu ve svalech. Od svých 25 let si přála léčbu v SRN a od té doby to rovněž plánovala. Již od roku 1993, kdy se snažila odjet ze země, neměla k tomu odpovídající možnost. Vízum získala přes prostředníka a nevěděla, že je to české vízum. Měl ji říci, že s tímto vízem bude moci cestovat všude po Evropě. Dále uvedla, že otce své dcery viděla naposledy v roce 2011. Svůj byt prodala před odjezdem v roce 2016, v té době se ale skrývala u příbuzných. Finančně jí pomáhala sestra a rovněž dostávala státní podporu (jakožto matka samoživitelka). Ve vlasti neměla nikdy konflikt s policií ani státními orgány, považuje se za spořádanou občanku. V České republice nemá žádné příbuzné, ale její bývalý partner ano. Proto zde nechce zůstat.
21. V průběhu doplňujícího pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 27. 3. 2018 žalobkyně a) sdělila, že je její aktuální zdravotní stav velmi špatný. Termín měla u lékaře až v květnu 2018. Špatně se jí chodí, píchá ji u srdce a bolí ji záda. Léky, které užívala, jí došly a jiné neměla. Užívala je asi osm měsíců v SRN a čtyři měsíce v České republice. Název léků zapomněla. Měly to být spíše uklidňující léky, ale vedlejším účinkem byla bolest žaludku. Na tyto bolesti pak měla brát další léky. Po operaci vnímá, že nemá ruku v pořádku a musí si brát léky na spaní. Užívá dále léky na srdce, které jí byly předepsány neurologem v Arménii - Jerevanu. Dohromady je užívá asi deset let.

V Jerevanu byla také hospitalizována v roce 2015 asi na měsíc. Následně se podrobila chirurgickému zákroku nosu, jelikož nemohla dýchat (má vybočenou nosní přepážku, to má rovněž vliv na nervy). Tato operace byla díky tomu, že má malé dítě, bezplatná. Aktuálně dýchá normálně, ale do budoucna potřebuje další operace. V SRN ji měli špatně odoperovat levou ruku, a proto chce nápravu. V České republice navštívila lékaře jednou, kvůli nervům a dále dentistu jednou a byla na RTG. Kvůli zraku byla také jednou u lékaře a dostala brýle na čtení a na dálku. Cítí silné bolesti páteře a nohy, kterou dle jejího vyjádření „*tahá za sebou*“. V době pohovoru neměla žalobkyně a) plánován žádný zákrok ani operaci a čekala na vyšetření. Uvedla, že začíná hůř slyšet. Kvůli potížím s končetinou je omezena v běžném životě. Ke svému odjezdu z Jerevanu uvedla, že v září 2016 odešly s dcerou z Jerevanu a dva měsíce se skrývaly. Vízum bylo vyřízeno přes českou ambasádu, stálo 35 Euro, poplatek platila v bance a stvrzenku následně na ambasádě. S vyřizováním víza měla určité problémy, tak zvolila možnost jeho vyřízení přes prostředníka. S vycestováním z vlasti nebyl žádný problém. Cítila se být oklamána, že nedostala ihned německé vízum, ale pouze to české. K obavám z otce její nezletilé dcery [žalobkyně b)] dále uvedla, že ten měl nezletilou telefonicky kontaktovat dne 11. 9. 2016 (jednalo se o den narozenin dcery). Měl jí říci, že: „*u maminky už dlouho nebude*“. Dále měl vyhrožovat zabitím žalobkyně a) a únosem dcery. Proto dceru kvůli obavám doprovázela každý den do školy i ze školy. Otec nezletilé se měl ještě za trvání partnerství často opíjet a poté žalobkyni a) bít. Nepodílel se nijak na domácnosti a dceru nijak nevychoval. Žalobkyně a) měla za partnera platit jeho dluhy v období do roku 2006 do roku 2010. V roce 2010 viděla bývalého partnera naposledy. Partner poté neznal její novou adresu, znal pouze její telefonní číslo a věděl, kam dcera chodí do školy. Nikdy ji však nekontaktoval osobně. Za dcerou občas jezdila nějaká auta s tmavými okny. Žalobkyně a) se proto obrátila na policii v roce 2010, ti měli napsat písemné oznámení a na místo jejího bydliště poslat hlídku dvou policistů. Její bývalý přítel podepsal závazek, že ji již nebude obtěžovat. Poté si sbalil věci a kontaktoval ji pouze telefonicky za účelem získání určitého obnosu peněz pro své věřitele. Dokonce vydala policie bývalému příteli zákaz vstupu do areálu školy nezletilé dcery. Policejní důstojník dal žalobkyni a) své telefonní číslo s tím, že mu může kdykoliv zavolat, pokud by potřebovala pomoc. Ta bývalému příteli řekla, že se obrátí na policii, pokud ji nenechá a on se skutečně neozval. Poté, jak již bylo uvedeno výše, se tento muž ozval opět telefonicky, až v roce 2016.

22. Správní orgán při svém rozhodování vycházel z výše uvedené žádosti žalobkyni o udělení mezinárodní ochrany, provedených pohovorů, jimi doložených materiálů a dále z informací ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Arménii, které jsou součástí správního spisu. Konkrétně vycházel z Informace MZV ČR, č. j. 111005/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018; Informace MZV ČR, č. j. 90855/2017-LPTP ze dne 14. 2. 2017; Informace OAMP-Arménie-Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 20. 6. 2018; Informace OAMP – Arménie – Domácí násilí: Aktuální situace, legislativa, státní a nestátní aktéři, azylové domy, ze dne 2. 3. 2018; Zprávy mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Údaje o zemi – Arménie 2017; Výroční zprávy Human Rights Watch 2018 – Arménie – ze dne 18. 1. 2018; Výroční zprávy Freedom House - Svoboda ve světě 2018 – Arménie – z ledna 2018; Informace Belgického oddělení pro dostupnost (BDA), Úřadu pro cizince získaná prostřednictvím Projektu lékařských informací o zemích původu IV (Med COI), Přehled informací o zemi, Dostupnost zdravotní péče: Arménie, Příloha I: Zdravotní zařízení, únor 2018; Informace Belgického oddělení pro dostupnost (BDA), Úřadu pro cizince získaná

prostřednictvím Projektu lékařských informací o zemích původu IV (Med COI), Přehled informací o zemi, Dostupnost zdravotní péče: Arménie; Informace sítě místních lékařů v zemi původu, č. j. BMA 8534 ze dne 29. 8. 2016 – Dostupnost léčby kardiovaskulárních chorob, chronické cholangitidy a hemiparézy včetně dostupnosti léků; Informace sítě místních lékařů v zemi původu, č. j. BMA 10340 ze dne 20. 11. 2017 – Dostupnost léčby posttraumatické stresové poruchy a depresivní poruchy včetně dostupnosti léků; Informace sítě místních lékařů v zemi původu, č. j. BMA 10420 ze dne 10. 12. 2017 – Dostupnost léčby psychotické deprese, posttraumatické stresové poruchy a degenerativní artritidy kolen včetně dostupnosti léků. Žalobkyni a) byla dne 19. 11. 2018 dána možnost dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování či vyjádřit námitky proti zdrojům informací či způsobu jejich získání. Uvedené možnosti využila a uvedla, že se s nimi seznámit nechce. Neuplatnila žádné výhrady, doplnění podkladů nenavrhla.

23. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.
24. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
25. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně a) je její obava z bývalého partnera a otce její nezletilé dcery – žalobkyně b). Ten měl hrozit únosem dcery a žalobkyni a) měl vyhrožovat smrtí. Žalobkyně a) uvedla jako další důvod své žádosti zdravotní problémy, se kterými se dlouhodobě potýká. Krajský soud předeseílá, že jeho následující závěry se vztahují i na nezletilou žalobkyni b), která vzhledem ke svému věku sdílí osud své matky.
26. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
27. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu se *„pronásledováním rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.“* Původcem pronásledování nebo vážné újmy se podle ustanovení § 2 odst. 6 zákona o azylu rozumí *„státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem (...) nebo soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát (...) nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“* Podle ustanovení § 2 odst. 7 stejného zákona *„pronásledováním nebo vážnou újmu není, pokud se obava cizince z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu, jehož státní občanství má (...) a může-li*

cizinec bezpečně a oprávněně odcestovat do jiné části státu, do ní vstoupit a v ní se usadit, a pokud s přihlédnutím k situaci v této části státu a k jeho osobní situaci v této části státu a) nemá odůvodněný strach z pronásledování ani nejsou dány důvodné obavy, že by mu zde brozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, nebo b) má přístup k účinné ochraně před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

28. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobkyně a) zcela jasně uvedla, že nebyla členem žádné politické strany či zastánkyní určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Arménie s touto problematikou vůbec nespojovala.
29. Žalobkyně a) v prvé řadě namítala, že se cítí být pronásledována jakožto členka sociální skupiny. Krajský soud doplňuje, že touto skupinou měla být z pohledu žalobkyně a) zřejmě myšlena skupina „*týraných žen či žen, které čelí domácímu násilí*“, jelikož poukázala pouze na judikaturu vztahující se k problematice domácího násilí. Také tvrdila, že domácí násilí je možné za určité situace považovat jako relevantní důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Krajský soud uvádí, že s těmito judikatorními závěry Nejvyššího správního soudu souhlasí, ovšem ty jsou zcela nepřiléhavé k individuálnímu posouzení případu žalobkyně a), potažmo její nezletilé dcery. Definicí pojmu domácí násilí se zabýval Nejvyšší správní soud již například v rozsudku ze dne 31. 3. 2009, č. j. 5 As 84/2008-81. Uvedl, že: „*domácím násilím se zpravidla označuje týrání a násilné jednání, odehrávající se mezi osobami blízkými, žijícími spolu ve společné domácnosti, kdy jedna násilná osoba získává a udržuje nad druhou moc a kontrolu*“. (veškerá judikatura správních soudů citovaná v tomto rozsudku je veřejně dostupná na: www.nssoud.cz) V odůvodnění citovaného rozhodnutí dále Nejvyšší správní soud zdůraznil mimořádnost domácího násilí, která neplyne z násilí jako takového, ale z toho, vůči komu a za jakých psychologických okolností je násilí uplatňováno, což domácí násilí odlišuje od běžných deliktů řešených v trestním či přestupkovém řízení.
30. Žalobkyně a) nejen, že nikdy nežila s osobou svého bývalého přítele ve společné domácnosti, ale rovněž uvedla, že ho fyzicky viděla naposledy v roce 2010. Poté vyhledala pomoc policie. To vedlo k tomu, že do jejího domu se dostavili dva policisté a její bývalý přítel podepsal závazek, že ji již nebude obtěžovat. Policie dále vydala bývalému příteli zákaz vstupu do areálu školy nezletilé dcery a žalobkyni a) bylo dokonce poskytnuto telefonní číslo policejního důstojníka s tím, že mu může kdykoliv zavolat, pokud by potřebovala pomoc. To ale nebylo potřeba, jelikož se bývalý přítel šest let neozval. Ji a její dceru po celou tu dobu nevyhledal. V roce 2016 se ozval telefonicky. Krajský soud konstatuje, že v tomto případě nemohlo jít o domácí násilí či určitou formu pronásledování, na které bylo žalobkyní a) poukazováno. Podklady, které tak zmínila v replice ze dne 28. 2. 2019, jsou sice aktuální, ale zcela nepřiléhavé na daný případ. Krajský soud z nich nemohl vycházet.
31. Je třeba konstatovat, že: „*potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychologický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním*“ (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004). Soud doplňuje, že žalobkyně a) se o jakoukoliv záštitu státních orgánů či policie v roce 2016 nepokusila, a to i přes

skutečnost, že měla s pomocí od policie dobré zkušenosti. Jí uváděná argumentace tak nemůže obstát. Přehlédnout pak nelze ani závěry Nejvyššího správního soudu, které jasně deklarují, jak hodnotit skutečnosti, uváděné žalobkyní a), kdy např. v rozhodnutí ze dne 31. 7. 2008, č. j. 7 Azs 43/2008-47 uvedl následující – „*tvrzené obavy z vybrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení "pronásledování", a tedy ani azylový důvod.*“

32. Na základě uvedených souvislostí je krajský soud přesvědčen, že žalobkyně a) nesplňuje podmínky ustanovení § 12 zákona o azylu, a to ani ohledně namítaného písm. b), neboť z protokolu o pohovoru vyplývá, že v tomto směru ani žádnou pomoc u příslušných orgánů nevyhledala. Proto jí policejní složky nemohly poskytnout účinnou ochranu již z toho důvodu, že o jejích problémech nebyly informovány. Rozhodně tedy nelze z ničeho dovozovat, že by policie či jiné kompetentní orgány ústrky nebo ohrožení žalobkyně a) podporovaly, organizovaly nebo záměrně trpěly. Krajský soud shrnuje, že judikované závěry jasně předpokládají to, že dotýčný se obrátí s žádostí o pomoc na orgány státu země původu, případně doloží, z jakého jasného důvodu tak nebylo možné učinit. Žalobkyně a) však zůstala zcela nečinná.
33. Krajský soud k tomuto již pouze doplňuje, že i pokud by se žalobkyně a) na orgány v zemi původu obrátila a měla s nimi určité problémy, mohla by se účinně proti jejich postupu bránit stížností, jak vyplynulo z Informace MVZ ČR, č. j. 90855/2017 – LPTP, ze dne 14. 2. 2017.
34. Krajský soud pro úplnost odkazuje na ustálenou soudní judikaturu, konkrétně na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 4. 2002, č. j. 6A 709/2001, v němž je uvedeno, že „*azyl jako právní institut není (a nikdy nebyl) universálním nástrojem pro poskytnutí ochrany před bezprávím, třeba i surovým, hrubým, těžce postihujícím jednotlivce nebo i celé skupiny obyvatel. Důvody pro poskytnutí azylu jsou zákonem přesně vymezeny, jsou poměrně úzké a nepokrývají celou škálu porušení lidských práv tak, jak jsou v různých listinách a chartách tato práva uznávána.*“ Ač soud žalobkyní a) uvedené skutečnosti nechce jakkoli zlehčovat, má po provedeném přezkumném řízení za to, že výše zmíněné skutkové okolnosti nelze mít bez dalšího za pronásledování ve smyslu zákona o azylu.
35. Krajský soud tak po individuálním posouzení případu žalobkyně a) ve shodě se žalovaným uzavírá, že nebylo prokázáno, že by byla v zemi svého původu pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu či pro příslušnosti k určité sociální skupině ve smyslu 12 písm. b) zákona o azylu (jiný z taxativně uvedených důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu neuvedla). Co se týče problematiky uváděného zdravotního stavu žalobkyně a) a jeho posouzení v rámci řízení o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud podotýká, že tuto skutečnost lze posuzovat v rámci udělení tzv. humanitárního azylu a případně doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a zákona o azylu. K tomu viz dále.
36. Krajský soud shledal odůvodněným i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. V tomto směru žalobkyně a) vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky nevznesla.

37. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.
38. K otázce posuzování humanitárního azylu krajský soud rovněž odkazuje na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které na udělení humanitárního azylu není právní nárok. Posouzení možných důvodů pro udělení humanitárního azylu je otázkou správního uvážení, které soud přezkoumává pouze v omezeném rozsahu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003-38, či ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48). Míra volnosti žalovaného při zvažování důvodů pro udělení humanitárního azylu je přitom limitována především zákazem libovůle, jenž pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55). Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z těchto skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48).
39. V již zmiňovaném rozsudku ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, Nejvyšší správní soud dále uvedl: „Smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výtyky ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout. (...) Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly.“
40. Žalovaný se v souvislosti s touto problematikou zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně a přihlédl i k jejich věku a zdravotnímu stavu. Neshledal přitom, že by v Arménii neměly dostatek zázemí, jelikož, jak žalobkyně a) sama uvedla, má zde příbuzné – svou sestru a bratra. Žalovaný se dále blíže zaměřil na posouzení zdravotního stavu žalobkyně. Shledal a z výpovědí vyplynulo, že žalobkyně b) je zdravotně zcela v pořádku. Co se týče žalobkyně a), zopakoval, že ta trpí na problémy se srdcem, nervy a klouby (jak i ona sama vypověděla). Žalobkyně a) rovněž uvedla, že má takové bolesti, které ji omezují v péči o dceru. Nijak se neléčí a užívá léky proti bolesti. Její zdravotní stav nevyžaduje žádnou specializovanou léčbu nebo léky. Lékaře ve vlasti vyhledala pouze dvakrát, a to když jí bylo 16 a 25 let. Žalovaný vzal dále v potaz vyjádření od zdravotnického pracoviště v Příjímacím středisku Zastávka u Brna, kde byla provedena vstupní prohlídka žalobkyně a). Zde bylo potvrzeno, že žalobkyně a) prodělala operaci levé ruky, má bolesti zad a hlavy. V průběhu pobytu v České republice byla vyšetřena ještě kvůli slzení levého oka. Žalovaný zohlednil i lékařskou zprávu předloženou samotnou žalobkyní a) ze zdravotnického střediska v Rychnově nad Kněžnou. Z ní vyplynulo, že trpí bolestí pravého ramene, bederní páteře a dolních končetin. Také má neurastetický syndrom s poruchami spánku a další obtíže spojené

s nervovou soustavou a srdcem, které lze utlumit léky a to i těmi, které jí byly předepsány v Arménii.

41. Žalovaný ve svých úvahách vycházel ze závěrů Nejvyššího správního soudu uvedených v rozsudku ze dne 14. 5. 2015, č. j. 9 Azs 36/2015- 36, a to: „Ze závěrů judikatury je zřejmé, že za důvod hodný zvláštního zřetele, pokud jde o zdravotní stav žadatele, lze pro účely udělení humanitárního azylu považovat toliko zvlášť těžké postižení nebo onemocnění. Z obsahu správního a soudního spisu, a to zejména z předložených lékařských zpráv, nicméně nevyplyvá, že by stěžovatelova nemoc dosahovala takové intenzity, jež by odůvodňovala udělení azylu z humanitárních důvodů.“ Krajský soud konstatuje, že žalovaný si obstaral aktuální materiály ze země původu žalobkyn, situaci komplexně posoudil a má pak ve shodě se žalovaným rovněž za to, že během správního řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně a) trpěla takovými zdravotními obtížemi, kvůli nimž by například potřebovala péči další osoby a jejichž léčbu by nemohla úspěšně absolvovat i v zemi svého původu. Lze konstatovat, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí podrobně popsal důvody, pro které nelze žalobkyni a) tzv. humanitární azyl dle § 14 zákona o azylu udělit a zjistil zcela vyčerpávajícím způsobem skutkový stav věci (bliže viz str. 11- 13 napadeného rozhodnutí).
42. Krajský soud se v tomto směru ztotožňuje se žalovaným, který neshledal, že by v případě žalobkyně a) bylo „nehumánní azyl neudělit“. Tento institut je totiž zcela výjimečný a nelze jím řešit získání povolení k pobytu v České republice.
43. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
44. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
45. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobkyně a), tak z informací získaných v průběhu správního řízení (jejich výčet je uveden ve třetím odstavci na str. 13 napadeného rozhodnutí), které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální. Krajský soud má přitom za to, že již jen z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřetelné, že žalovaný se dané problematice věnoval jako celku ve vztahu

k individuálnímu posouzení situace žalobkyně. Není přitom v daném případě nutné a ani hospodárné, aby se žalovaný podrobně vyjadřoval ke každému dílčímu podkladu pro vydání rozhodnutí zvlášť, pokud zjistí stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nelze dále tvrdit, že by žalobkyně a) byla postupem správního orgánu zkrácena na svých právech, kromě toho byla obeznána o možnosti se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámit v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu. Mohla dále podklady pro vydání rozhodnutí ve věci také doplnit. Není pravdivé její tvrzení, že žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, či své závěry nedostatečně odůvodnil.

46. Žalovaný a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobkyním mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť jak vyplývá z Informace OAMP, Arménie – Bezpečnostní a politická situace v zemi, ze dne 28. 8. 2017, je Arménie zemí, jejíž právní předpisy neumožňují udělit trest smrti za žádný trestný čin. Krajský soud je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobkyním v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu nehrozí, to ostatně ani nenamítaly.
47. Žalovaný se se dále vypořádal i s tím, zda by žalobkyním mohla hrozit vážná újma ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Vhodně přitom poukázal i na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, podle něhož pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokorení dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobkyní a) popisované potíže, resp. zcela hypoteticky nastíněné obavy z otce své nezletilé dcery, kterého fyzicky neviděla již 9 let, ovšem pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Žalovaný správně upozornil na to, že žalobkyně a) má možnost využít ochrany v zemi původu. V Arménii fungují policejní složky a i proti jejich případně neprofesionálnímu postupu se může žalobkyně a) dále bránit. Ta přitom na tuto možnost ochrany zcela rezignovala a to i přes to, že v minulosti jí již byla poskytnuta. Dlužno dodat, že žalovaný se této problematice věnoval pečlivě na stranách 14 - 15 napadeného rozhodnutí. Krajský soud souhlasí s jeho závěry, že nebylo prokázáno, že by žalobkyním v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ustanovení § 14 odst. 2 písm. b) zákona o azylu.
48. Dále lze konstatovat, ohledně neudělení mezinárodní ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, že v zemi původu žalobkyně neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobkyním za vážnou újmu ve smyslu tohoto ustanovení. V tomto směru žalobkyně rovněž vůči napadenému rozhodnutí žalovaného žádné výtky nevznesly.
49. Žalobkyně namítaly, že jim hrozí při návratu do vlasti vážná újma dle ustanovení § 14a zákona o azylu, zejména proto, že jejich vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Poukazovaly na rozpor napadeného rozhodnutí s článkem 2, 3 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a mají za to, že žalovaný rovněž nerozhodoval v souladu s čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Jelikož se již krajský soud zabýval otázkou hrozícího nebezpečí na životech žalobkyně a jejich případného mučení v zemi původu (ve smyslu čl. 2 a 3 Úmluvy o ochraně lidských práv) a tuto obavu žalobkyně neshledal za opodstatněnou, zaměřil se v tuto chvíli na rodinně právní rovinu daného případu. Již v úvodu je třeba konstatovat, že žalobkyně a) nijak

nezdůvodnila, jak měla být postupem správního orgánu porušena práva dítěte a jeho nejlepší zájem. Pouze zcela obecně uvedla, že nejlepší zájem dítěte stojí vždy na prvním místě při rozhodování správních orgánů a měl by být středobodem úvah rozhodujících orgánů. Zcela neurčitě poté dodala, že nezletilá by trpěla kvůli jejímu zhoršenému zdravotnímu stavu a to zejména materiálně. Tyto důvody však bez dalšího nemohou při posuzování žádosti o udělení mezinárodní ochrany obstát a to zejména i kvůli informacím, které poskytla sama žalobkyně a). Ta v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany uvedla, že v České republice nikoho nemá, nemá tu žádné zázemí. Které, naopak, lze nalézt v Arménii v blízkosti jejích sourozenců. Tam také dle jejích slov před odjezdem pobývala. Krajský soud podotýká, že při posuzování nejlepšího zájmu dítěte se klade důraz na několik aspektů, mezi kterými je kromě dalšího zachování rodinného prostředí a navázaných vztahů také identita dítěte, právo dítěte na vzdělání apod. Již jen z tohoto příkladného výčtu nejdůležitějších aspektů je přitom zcela zřetelné, že dítě má právo a jeho nejlepším zájmem je, aby vyrůstalo v prostředí, které je mu nejbližší, v místě, kde se narodilo a kde se ztotožňuje s místní kulturou. Žalobkyně a) uvedla, že nezletilá navštěvovala základní školu v místě jejího bydliště, kam měl otec nezletilé zákaz vstupu. Bylo tak zajištěno, aby nezletilá mohla studovat v bezpečí a v prostředí a mezi spolužáky, které dobře zná.

50. Krajský soud k této problematice považuje za stěžejní konstantní názor Nejvyššího správního soudu, vyjádřený například v jeho rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, kdy uvedl, že k zásahu do rodinného a soukromého života obvykle dochází až v případě správního vyhoštění, s nímž je spojena i doba znemožňující cizinci vstup na území České republiky. Právě dlouhodobý zákaz pobytu totiž může v některých konkrétních případech dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života (srov. také rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 6 Azs 166/2016 - 28). Naopak neudělení některé z forem mezinárodní ochrany většinou neznámá, že by cizinec nemohl na území České republiky po delší dobu pobývat, a má tudíž možnost příslušné povolení k pobytu opět získat a do České republiky se prakticky obratem vrátit. Neudělení mezinárodní ochrany proto neznámá natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby bylo možné uvažovat o rozporu s čl. 8 Úmluvy (resp. s porušením článků Úmluvy o právech dítěte). Pouze v případech výjimečných lze tak shledat, že i samotné vycestování cizince z území České republiky by bylo nepřiměřeným zásahem do rodinných i osobních vazeb vytvořených v mezidobí.
51. Krajský soud uzavírá, že z popisu rodinných vazeb nevyplynuly žádné skutečnosti, které by opravňovaly mimořádné udělení doplňkové ochrany z důvodu nepřiměřeného zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně a) a její dcery. Nejedná se o mimořádnou situaci, která by udělení doplňkové ochrany vyžadovala. Krajský soud tak uzavírá, že nejlepší zájem dítěte by měl být zkoumán ve vztahu k přiměřenosti správního vyhoštění [žalobkyně a)], což je otázka, která v azylovém řízení z povahy věci nenachází své místo. Ani tato námitka tak není důvodná.
52. Co se týče zdravotního stavu žalobkyně a), krajský soud konstatuje, že žalovaný se posouzením skutečností, které by mohly mít vliv na udělení tzv. doplňkové ochrany, zabýval v celém odůvodnění napadeného rozhodnutí zcela dostatečně. Opatřil si lékařské zprávy, které posoudil zcela adekvátně k danému případu. Všechny informace, které získal, dále porovnal s materiály založenými do správního spisu a zabýval se možnou lékařskou péčí v zemi původu žalobkyně. Krajský soud v tomto ohledu neshledal, že by

měl žalovaný pochybnosti o svých skutkových a právních závěrech, proto ani nebylo příhodné, aby se žalobkyně a) dále doptával (jak namítala). Krajský soud dále podotýká, že pokud by žalobkyně a) trpěla dlouhodobě tak závažnými problémy s hybností, jak tvrdí, jen těžko by byla schopna v průběhu pobytu v SRN sportovat, a to dokonce způsobem, který je z hlediska pohybu dolních končetin velice náročný - jízdou na kolečkových bruslích (jak sama uvedla). Z průřezu informací, které v průběhu řízení před správním orgánem žalovaný získal se tak jeho závěry a postoje k dané věci jeví jako zcela odůvodněné.

53. V ustanovení § 14b zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. V tomto směru žalobkyně žádné žalobní námitky neuplatnila.
54. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobkyním nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

VI. Náklady řízení

55. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobkyním, které ve věci úspěch neměly. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 28. listopadu 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. S.